

har været en situation, hvor det for mange unge mennesker måske var mere attraktivt at springe ud på arbejdsmarkedet og tage sig et job end at gøre sin ungdomsudannelse eller anden form for uddannelse færdig.

Nu er der en helt ny beskæftigelsessituation. Det vil sige, at der også er en helt anden mulighed for at engagere de unge i at få en uddannelse, og det er jo en situation, der skal benyttes. Og regeringen vil ikke sidde og se på, at unge mister livsmodet, fordi der hverken er udsigt til arbejde eller uddannelse.

Så vi har et meget, meget stærkt fokus på at styre Danmark sikkert gennem krisen på en måde, hvor vi minimerer de menneskelige omkostninger, men hvor vi altså også samtidig sikrer, at det Danmark, der står på den anden side af krisen, er et stærkt Danmark, som har konkurrencekraft til at kunne få fuld glæde af det opsving, der så venter.

Det er jo i øvrigt bemærkelsesværdigt, at den regering, der sådan set har skabt de her resultater, nu bliver mistænkt for at være fuldstændig ligeglade med dem og for, at vi nu bare passivt vil se på, at alle de resultater, vi har opnået, tabes på gulvet igen. Det er da en mærkværdighed. Altså, det har da logikken imod sig, at en regering, der har ført en økonomisk politik, som har bragt beskæftigelsen op på danmarksrekordniveau og arbejdsløsheden ned på danmarksrekordniveau, nu bare skulle lægge hænderne over kors og sige: Vi er da flintrende ligeglade med, om udviklingen vender.

Det er da i øvrigt også tankevækkende, at de partier – og her tænker jeg specielt på Socialistisk Folkeparti, som jo på alle måder svinger taktstokken i oppositionen – der historisk set har anbefalet os at føre en politik, som, hvis vi havde lyttet til dem, ville have forhindret os i at handle, som vi gør nu, nu skal gøre sig til overdommere for den måde, vi håndterer situationen på. For sandheden er jo, at når det kan lade sig gøre, at vi kan tage alle disse initiativer, vi har taget, og at jeg i øvrigt kan stå her og markere en parathed til, at mere kan ske, hænger det jo sammen med, at regeringen har holdt sig for ørerne, hver gang ikke mindst Socialistisk Folkeparti har peget på, at vi skulle bruge de store overskud til flere investeringer i velfærd, til højere offentligt forbrug, og sagt: Brug nu pengene, brug nu pengene.

Det er jo kun ved systematisk at lægge det døde øre til det, at Danmark i dag står med så robust en økonomi, at vi faktisk mere end andre

lande kan handle på denne krise og har et langt bedre udgangspunkt.

Med det her vil jeg sådan set bare markere, at den her konkurrence om, hvem der bekymrer sig mest om danskernes beskæftigelsessituation, håber jeg at vi kan slippe for. Vi kan så have en politisk diskussion eller en faglig diskussion eller en holdningsmæssig diskussion om metodevalg. Fint nok for mig, men fri mig for den der mistanke om, at vi ikke skulle kere os om menneskene i vores samfund.

Hr. Villy Søvndal var jo af to omgange inde på sådan en morsomhed omkring min fysiske statur, og der vil jeg bare sige, at der da knytter sig visse fordele til at være en lille mand. Og det er, at man kan få øje på de sådan helt jordnære problemer. Der er selvfølgelig også nogle problemer ved det, for man har så ikke helt det samme skarpe blik, som hr. Villy Søvndal har, for sådan meget vidtløftig snak og luftige betragtninger. Det er så et åg, jeg må tage på mine smalle, små skuldre.

Der har så været en stærk efterspørgsel efter det brede samarbejde. Til det vil jeg sige: Ja, gerne. Det brede samarbejde fordrer jo, at man gør sin situation og stilling klar.

Skat er blevet nævnt som et eksempel på, at denne regering fører blokpolitik. Må jeg ikke bare om det sige, at sådan som jeg selv erindrere skatteforhandlingerne, blev de tilrettelagt på en måde, der sådan set skulle gøre det let for alle, der ville løfte og være med. Hr. Villy Søvndal brugte det billede, at når man så på det samlede billede af skattereformen, så det helt skævt ud. Har regeringen så i virkeligheden stillet nogen ultimative krav om, hvordan billedet skulle se ud? Ikke mig bekendt.

Altså, regeringen definerede en ramme for forhandlingerne – en trekantet ramme, lidt avanceret, der egentlig umiddelbart burde tale til kreativiteten. Det var en trekantet ramme, og hvis man kunne se den ramme for sig, var man i øvrigt velkommen til at byde ind med i princippet et hvilket som helst motiv, man havde lyst til at male.

Kl. 17:34

Hvad var det så for en trekantet ramme? Det var en ramme, der gik på, at når vi var færdige med at male, skulle billedet ikke males over igen, så skulle der være et skatkestop, og så skulle danskerne på ny kunne regne med, at det skattesystem, der kom ud af en reform, kunne stå i en betydelig årrække, så man kunne disponere i tillid til det. Det var den ene ting.